Η Μεταμόρφωση († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 6 Αυγούστου, 2020

Εἰς ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Ὑπάρχουν στὴ ζωὴ μας εὐλογημένες ἢ τραγικὲς στιγμές, ὅπου μποροῦμε νὰ δοῦμε ἕνα πρόσωπο νὰ μᾶς ἀποκαλύπτεται μέσα ἀπὸ ἕνα φῶς ποὺ τὸ χαρακτηρίζει ἕνα βάθος, μία ὑπέροχη ὑπερκόσμια ὁμορφιὰ ποὺ δὲν εἴχαμε πρὶν ὑποψιαστεῖ.

Τοῦτο συμβαίνει ὅταν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας εἶναι ἀνοιχτά, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἡ καρδιὰ μας εἶναι ἁγνή· γιατί δὲν εἶναι μόνο τὸν ἴδιο τὸν Θεὸ ποὺ θὰ ἀντικρύσει αὐτὸς ποὺ ἔχει ἁγνὴ καρδιά· εἶναι ἐπίσης καὶ ἡ Θεϊκὴ εἰκόνα, τὸ φῶς ποὺ θὰ λάμπει στὸ σκοτάδι τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, τῆς ζωῆς ποὺ μποροῦμε νὰ διακρίνουμε ὅταν ἡ καρδιά μας ἡσυχάζει, γίνεται ἁγνὴ καὶ διάφανη.

Ἀλλὰ ὑπάρχουν ἄλλες στιγμές, ὅπου μποροῦμε νὰ δοῦμε ἕνα πρόσωπο ποὺ νομίζαμε ὅτι πάντα τὸ γνωρίζαμε, μέσα σ' ἕνα φῶς ποὺ εἶναι μία ἀποκάλυψη. Αὐτὸ συμβαίνει ὅταν κάποιος λάμπει ἀπὸ χαρά, ἀπὸ ἀγάπη μέσα ἀπὸ μιὰ αἴσθηση λατρείας καὶ εὐλάβειας. Συμβαίνει ἐπίσης ὅταν ἕνα πρόσωπο βιώνει τὸ σταυρικὸ σημεῖο τοῦ πόνου, ἀλλὰ ὅταν ὁ πόνος παραμένει ἁγνός, χωρὶς μίσος, μνησικακία, πικρία, δίχως καμία πρόσμειξη κακοῦ, ὅταν ὁ ἁγνὸς πόνος λάμπει, ὅπως ἔλαμψε ἀόρατα σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτὸ μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ καταλάβουμε τί εἶδαν οἱ Ἀπόστολοι, ὅταν ἦταν στὸ Ὄρος τῆς Μεταμορφώσεως. Εἶδαν τὸν Χριστὸ σ' ὅλη του τὴ δόξα, ὅταν τοὺς ἀποκαλύφθηκε ἡ ὁλοκληρωτικὴ παράδοση στὸ Θέλημα τοῦ Πατρός του, ἡ τελικὴ καὶ ὁριστικὴ ἀποδοχὴ τοῦ Ἀνθρώπινου προορισμοῦ του στὴ γῆ. Ἀκούσαμε ὅτι ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἠλίας, στάθηκαν δίπλα Του· ὁ ἕνας ἀντιπροσωπεύοντας τὸν Νόμο καὶ ὁ ἄλλος τοὺς Προφῆτες: καὶ οἱ δύο εἶχαν μιλήσει γιὰ τὸν καιρὸ ποὺ θὰ ἐρχόταν ἡ σωτηρία, ὅταν ὁ Ἄνθρωπος τοῦ πόνου θὰ σηκώσει στοὺς ὤμους του τὸ φορτίο τοῦ κόσμου, ὅταν ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου, θὰ ἔπαιρνε στοὺς ὤμους του τὴν τραγωδία τῆς ἀνθρωπότητας. Ἦταν ἡ στιγμὴ ποὺ ὁ Χριστὸς μέσα ἀπὸ τὴν Ἀνθρώπινή του φύση, μέσα ἀπὸ τὴν θριαμβευτικὴ καὶ ταπεινὴ ὑποταγή, δόθηκε τελικὰ στὸν Σταυρό.

Τὴν προηγούμενη ἑβδομάδα Τὸν ἀκούσαμε νὰ λέει ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου θὰ παραδοθεῖ στὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων, καὶ θὰ τὸν σταυρώσουν, ἀλλὰ τὴν Τρίτη ἡμέρα

θὰ ἀναστηθεῖ. Ἐκείνη, ἦταν μία κρίσιμη στιγμή, καὶ ἔλαμψε μέσα στὴν δόξα τῆς τέλειας, θυσιαστικῆς, σταυρικῆς ἀγάπης τῆς Ἁγίας Τριάδας, καὶ τὴν εὐαίσθητη ἀγάπη τοῦ Ἀνθρώπου Ἰησοῦ, ὅπως τὴν ἀποκαλεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Οἱ Ἀπόστολοι εἶδαν τὸ λαμπερό, θεϊκὸ φῶς νὰ ρέει μέσα ἀπὸ τὴν διάφανη σάρκα τοῦ Χριστοῦ ποὺ ἔπεφτε πάνω σὲ ὅλα τὰ πράγματα γύρω Του, ἀγγίζοντας τὸν βράχο καὶ τὰ φυτὰ καλώντας τα νὰ ἀπαντήσουν μὲ τὸ δικό τους φῶς. Καὶ μόνο ἐκεῖνοι δὲν κατάλαβαν, ἐπειδὴ σ' ὁλάκερη, τὴν κτίση μόνο ὁ ἄνθρωπος ἁμάρτησε καὶ τυφλώθηκε. Καὶ ὅμως, τοὺς ἔδειξε τὸ μυστήριο, καὶ ὅμως εἰσῆλθαν σ' ἐκεῖνο τὸ σύννεφο ποὺ εἶναι ἡ θεϊκὴ δόξα, ποὺ τοὺς γέμισε μὲ δέος, φόβο, ἀλλὰ ταυτόχρονα μὲ μιὰ τέτοια ἀγαλλίαση καὶ θαυμασμό!

Ὁ Μωϋσῆς εἶχε εἰσέλθει σ' ἐκεῖνο τὸ σύννεφο καὶ τοῦ ἐπιτράπηκε νὰ μιλήσει στὸν Θεό, ὅπως ἕναν φίλος μιλάει σ' ἕναν φίλο· τοῦ ἐπιτράπηκε νὰ δεῖ τὸν Θεὸ νὰ περνάει δίπλα του χωρὶς ὄνομα, χωρὶς πρόσωπο· καὶ τώρα, τὴν στιγμὴ τῆς Μεταμορφώσεως βλέπουν τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ. Εἶδαν τὸ πρόσωπο καὶ τὴν δόξα Του νὰ ἀκτινοβολεῖ πέρα ἀπὸ τὴν τραγωδία. Αὐτὸ ποὺ ἀντιλήφθηκαν ἦταν ἡ δόξα, τὸ θαῦμα ὅτι ἦταν ἐκεῖ μέσα στὴν δόξα τοῦ Θεοῦ, στὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ ποὺ τοὺς ἀποκαλύφθηκε. Ἤθελαν νὰ μείνουν ἐκεῖ γιὰ πάντα, ὅπως κάνουμε τὶς στιγμὲς ποὺ κάτι μᾶς γεμίζει μὲ θαυμασμό, μὲ λατρεία, μὲ δέος, μὲ ἀνείπωτη χαρά, ἀλλὰ ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε ὅτι εἶχε ἔλθει ἡ ὥρα νὰ κατέβουν στὴν κοιλάδα, νὰ ἀφήσουν τὸ Ὄρος, ἐπειδὴ αὐτὸ ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς Σταυρικῆς πορείας, καὶ ἔπρεπε νὰ καταδυθεῖ σ' ὅ,τι εἶναι τραγικὸ στὴν ἀνθρώπινη ζωή. Τοὺς ἔφερε στὴν κοιλάδα γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν ἀγωνία τοῦ πατέρα ποὺ τὸ παιδί του δὲν μποροῦσε νὰ θεραπευτεῖ, μὲ τὴν ἀδυναμία τῶν μαθητῶν νὰ κάνουν κάτι γιὰ τὸ παιδί, μὲ τὴν προσδοκία τῶν ἀνθρώπων ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ στραφοῦν παρὰ μόνο σ' Ἐκεῖνον –εἶναι ἐκεῖ ὅπου τοὺς ὁδήγησε.

Καὶ εἰπώθηκε ὅτι διάλεξε αὐτοὺς τοὺς τρεῖς μαθητὲς ἐπειδὴ μαζί, μέσα ἀπὸ τὴν σύμπνοια ποὺ τοὺς χαρακτήριζε, εἶχαν τὶς τρεῖς μεγάλες ἀρετὲς ποὺ τοὺς ἔκαναν νὰ μοιραστοῦν μὲ τὸν Θεό, τὸ μυστήριο τῆς ἐνσαρκώσεως, τῆς σταύρωσης, τῆς Θεότητάς Του, νὰ ἔλθουν ἀντιμέτωποι μὲ τὴν κάθοδό Του στὸν Ἅδη μετὰ τὸν θάνατό Του καὶ νὰ λάβουν τὰ νέα τῆς ἀνάστασής Του:**τὴν πίστη τοῦ Πέτρου, τὴν ἀγάπη τοῦ Ἰωάννη, τὴν εὐθύτητα τοῦ Ἰάκωβου**.

Ὑπάρχουν στιγμὲς ποὺ καὶ ἐμεῖς βλέπουμε κάτι ποὺ μᾶς ὑπερβαίνει, καὶ πόσο πολὺ εὐχόμαστε νὰ μπορούσαμε νὰ μείνουμε γιὰ πάντα σ' αὐτὴν τὴν μακαρία κατάσταση· καὶ δὲν εἶναι μοναχά, ἐπειδὴ δὲν εἴμαστε ἱκανοί, ποὺ δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ παραμείνουμε ἐκεῖ, ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ Κύριος λέει: «Βρίσκεστε στὸ Ὄρος τῆς Μεταμορφώσεως, εἴδατε τὸν Χριστὸ ἕτοιμο νὰ σταυρωθεῖ γιὰ νὰ ζήσει ὁ κόσμος-πηγαίνετε τώρα μαζί Του, πηγαίνετε στὸ ὄνομά Του, πηγαίνετε τώρα καὶ φέρτε Του τοὺς ἀνθρώπους ὥστε νὰ μπορέσουν νὰ ζήσουν!

Αὐτὴ εἶναι ἡ κλήση ποὺ μᾶς ἔχει δοθεῖ ἀπὸ τὸν Κύριο. **Μακάρι νὰ μᾶς δώσει**

πίστη καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς καρδιᾶς ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτρέψει νὰ δοῦμε τὸν Θεὸ στὸ πρόσωπο κάθε ἀδελφοῦ! Δὲν εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐρήμου: «Αὐτὸς ποὺ ἔχει δεῖ τὸν ἀδελφό του, ἔχει δεῖ τὸν Θεό»· καὶ νὰ ὑπηρετοῦμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μὲ θυσιαστικὴ ἀγάπη μὲ τὴν εὐφραίνουσα χαρὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἄλλον, ὅπως ὁ Χριστὸς ἔδωσε τὴν ζωή του γιὰ μᾶς. Ἀμήν.

(Πηγή καί Ἀπόδοση Κειμένου: agiazoni.gr*)*